

[Mose Hansen.]

forstå, at den er til for borgernes skyld og ikke omvendt. Det vil absolut styrke forholdet mellem de to parter, der i det moderne samfund ofte bringes i meget nær berøring med hinanden. Der er for mig ingen tvivl om, at kan forholdet mellem disse to parter styrkes ved dette lovforslag — hvad jeg naturligvis tror at det kan — vil der senere være mulighed for at bygge videre på loven og indføre fuld offentlighed, som er mit partis endelige mål.

Så vidt jeg kan forstå lovforslaget, har justitsministeren i § 3 tilstået at give hensynet til partsoffentligheden større fortrin end kommissionsudkastet, og det hilser vi også med glæde. Vi havde gerne set, at mindretallets indstilling om fuld offentlighed var blevet fulgt. Men mit parti vil altså støtte det foreliggende lovforslag, idet jeg mener, det fremgår af fremsættelsestalen — hvad jeg jo allerede har nævnt — at dette kun er en begyndelse. Såfremt denne min opfattelse er rigtig, kan vi jo med endnu større glæde støtte lovforslaget. Som allerede nævnt håber jeg, at alle vil bestræbe sig på at få det bedst mulige ud af det lovforslag, der bliver lov efter vedtagelsen her i det høje ting.

I denne forbindelse rejser jeg spørgsmålet, om der ikke i loven skulle være indført en revisionsbestemmelse, således at loven efter en årrække automatisk kom op til fornyet overvejelse i det høje ting og dér sammenholdes med de erfaringer, der i de mellemliggende år er indhøstet på dette område.

Under åbningstalen var den højtærede statsminister inde på offentligheden, idet han sagde, at regeringen arbejdede med problemet og havde nedsat et udvalg med den opgave at overveje, om der burde fastsættes almindelige regler for, i hvilket omfang og i hvilken form forvaltningens afgørelser skal være ledsaget af begrundelser. Jeg håber, at dette udvalg ikke er lige så længe om at give udkast til regler om at ledsage afgørelser med begrundelser som den kommission, der har været nedsat om offentlighed i forvaltningen.

Justitsministeren (*Hans Hækkerup*): Må jeg takke for den tilslutning, lovforslaget, så vidt jeg forstod de ærede ordførere, stort

set har fået; mest skeptisk var jo det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, men det vender jeg tilbage til.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen understregede, at det jo her kun drejede sig om partsoffentlighed, og at spørgsmålet om at gå videre med fuld offentlighed skulle drøftes på internordisk plan, og det er rigtigt.

Det ærede medlem nævnte et eksempel med en lægeerklæring, og det problem, dette eksempel rejser, er der for så vidt taget stilling til ved bestemmelsen i lovforslagets § 2, stk. 1, uden at jeg dog tør sige, at man i det konkrete tilfælde ville have undladt at gøre den pågældende bekendt med lægeerklæringen.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen nævnte en række spørgsmål, men understregede indledningsvis, at partiet venstre er tilhænger af fuld offentlighed, og jeg forstod at den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Thestrup, også var det. Jeg tror, det ærede medlem fru Else-Merete Ross ikke udtrykte sig direkte om spørgsmålet, men henviste til sit partis medlem af kommissionen, der tilhørte mindretallet og altså var tilhænger af fuld offentlighed. Det samme gjaldt, forstod jeg, de ærede medlemmer hr. Herluf Rasmussen og hr. Mose Hansen.

Må jeg ikke om det spørgsmål sige, uden at jeg tager stilling til noget som helst, at kommissionen selv på side 43 i sin betænkning gør opmærksom på, at der er et problem i forbindelse med den fulde offentlighed, som ingen af de ærede ordførere har nævnt. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg kort citere. Der står:

„Indføres offentlighed i forvaltningen, vil der herved gives pressen større mulighed for indsigt i såvel offentlige som private forhold, og der rejser sig derfor det spørgsmål, om der ikke som en konsekvens heraf må indføres nye regler for pressens ansvar i forbindelse med omtale af de forhold, den herved kommer til kundskab om.“

Ingen af de ærede ordførere nævnte det, og jeg ved jo også, at det at foretage ændringer i presselovgivningen er noget, man meget nødig nævner, men kommissionen peger dog i en enstemmig udtalelse på, at der her melder sig et spørgsmål.

I øvrigt kommer dette problem naturligvis også frem under de forhandlinger, der